

paa, at Loven, som han udtrykte sig, skulde henvises til Gistloven, eller med andre Ord, at den ikke skulde føres igjennem her i Thinget. Hvad nu de forskjellige Bemærkninger angaaer, som vedrøre dette Hovedspørgsmaal med Hensyn til Loven — thi kun dette agter jeg nærmest at gaae ind paa, idet jeg troer, at en meget stor Deel af det, som er blevet yttret af de to ærede Talere, naturligere maa komme frem under en senere Behandling af Sagen — da skal jeg med Hensyn til disse tillade mig noget udførligere at udtale mig og begrunde min Anskuelse. Jeg er nemlig af den Overbevisning, at det vilde være meget beklageligt, om Thinget kom til det Resultat, at ingen ny Presselov skulde udkomme. Jeg troer, at, naar man samler de Indvendinger, som ere fremhævede mod at gaae ind paa det nu forelagte Lovforslag, og som er kommet til min Kundskab gennem forskellige Ytringer, og navnlig ogsaa gennem Forhandlingerne i Landsthinget, hvor naturligviis Anskuelserne for en Deel maae være de samme som hos flere af Medlemmerne her i Salen, ville disse Indvendinger kunne henføres til tre Hovedpunkter. Man har saaledes meent, at det vilde være uheldigt og ubetimeligt, om man nu vilde gaae ind paa Vedtagelsen af en ny Presselov, forinden den ved Grundlovens § 79 bebudede Indførelse af Nævninger har fundet Sted. Det er den første af de Grunde, som man væsentlig har støttet sig paa, og jeg skal tillade mig et Par Ord i den Anledning. Jeg hører rigtig nok til dem, som sætte meget høi Priis paa denne Bestemmelse i Grundloven, jeg troer ikke alene, at Indførelsen af Nævninge-Institutionen vil være af stor Betydning for et kraftigt Folkelivs Udvikling hos os, men jeg troer ogsaa, at det vil være af en meget velgjørende og fornøden Indflydelse paa selve Strafferetspleien, men desuagtet har jeg ikke kunnet erkjende den Forbindelse, hvori man har villet sætte det nu forelagte Lovforslag med den bebudede Indførelse af Nævninge-Institutionen. Jeg troer, at man i den Henseende befinder sig i en Bilsfarelse, og det paa Grund af, at man deels har overvurderet Nævningernes Betydning for Pressesager, og deels ogsaa har undervurderet denne Institution i en anden

Henseende, idet man ikke tilstrækkeligt har betænkt de Vanskeligheder, som man overvinder og den Tid, som derhos vil medgaae, forinden at denne Institution vil kunne træde i Virksomhed.

Hvad det første Punkt angaaer, vil jeg imidlertid komme tilbage til det ved at betragte selve det foreliggende Lovforslag. Jeg troer nemlig, at det da vil vise sig, at Nævninger, der efter Grundloven kun skulle indføres i Misgjerningsager og Sager, der reise sig af politiske Lovovertrædelser, ikke ville kunne ventes at faae nogen særdeles stor Betydning med Hensyn til denne Presselov, naar den afsattes saaledes som den er vedtagen af Landsthinget, og med de Forandringer, som det endnu staaer aabent at sætte igjennem her i Thinget. Man har dernæst, som den anden Hovedindvending mod en ny Presselovs Udgivelse, bemærket, at det vilde være betænkeligt at røre ved den Tilstand, hvorunder Pressen i de 2 sidste Aar har befundet sig, da det let kunde afføde en Forværring istedetfor en sand Forbedring. Jeg troer imidlertid, at man ogsaa i denne Henseende gaaer ud fra en Misforstaaelse. Det er vistnok Tilfældet, at den Tilstand, hvori Pressen har befundet sig i de to sidste Aar, har været særdeles onskelig, hvilket ogsaa er udtalt saavel af den høitærede Justitsminister som af andre Talere. Det kan ikke nægtes, at det er den onskeligste Tilstand for Pressen, naar offentlig Tiltale for Presseforfeelser er saa at sigé uørt, og naar Pressemisbrug ikke kunne siges i nogen Henseende at have været tilstede, ialtfald i noget stort Omfang; og, forsaavidt de have været af en mindre Art, da enten ere blevne overseete og upaaagtede eller ialtfald titretteste gennem Pressen selv. Saaledes har vistnok Tilstanden hos os været i de to sidst forløbne Aar, og, dersom vi kunde faae en Betyggelse for, at denne Tilstand vilde vedblive, derved, at vi lode denne Presselov falde, da vilde jeg meget raade til, at vi lode den falde; men jeg troer, det vilde beroe paa en aabenbar Misforstaaelse, dersom man vilde antage, at Presselovgivningingen hos os har havt den mindste Indflydelse paa denne Tilstand, og dette troer jeg vil vise sig, naar vi gaae ind paa en nærmere Betragtning af den Presselovgivning, som har bestaaet netop i disse 2